

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale V Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : SSRMagdalena Gabriel

Protokolant : Małgorzata Alfawicka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2013 roku

przy udziale

Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Małgorzaty Jazdończyk

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

B. W. ur. (...) w O.,

córki C. i B. zd. B.

PESEL: (...)

oskarżonej o to, że :

I. w dniu od listopada 2011 r. do 28 stycznia 2013 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) poprzez zwarcie przewodów elektrycznych zasilających z przewodami obojętnymi, dokonała kradzieży energii elektrycznej, czym spowodowała straty w kwocie nie mniejszej niż 3.997,16 zł na szkodę (...) SA Oddział we W.,

- **tj. o czyn z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.;**

II. w okresie od 27 sierpnia 2008 r. do 30 października 2012 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) poprzez spięcie instalacji gazowej za pomocą kształtek stalowych w miejscu montażu gazomierza, dokonała kradzieży paliwa gazowego, czym spowodowała straty w kwocie nie mniejszej niż 1.648,50 zł na szkodę (...) Spółki (...),

- **tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;**

III. w dniu 14 stycznia 2013 r. we W. groziła pozbawieniem życia M. W., wzbudzając u niej uzasadnioną obawę spełnienia gróźb ,

- **tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.**

* * * * *

I. uznaje oskarżoną B. W. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjmuje, że dokonała go w warunkach czynu ciągłego w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 stycznia 2013 r. i spowodowała straty o nieustalonej wartości, co stanowiło występki z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując ją na mocy art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. uznaje oskarżoną B. W. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjmuje, że dokonała ją w okresie od stycznia 2010 r. do 30 października 2012 r., co stanowiło występki z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go na mocy art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. uznaje oskarżoną B. W. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, z tym, iż ustala, że dopuściła się go w styczniu 2013 r., stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując ją na mocy art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. łączy wymierzone oskarżonej w pkt I-III wyroku kary ograniczenia wolności i wymierza jej karę łączną 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując ją na mocy art. 35 § 1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności (zatrzymania) oskarżonej od dnia 28 stycznia 2013 roku do dnia 29 stycznia 2013 roku ;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego z wykazu dowodów rzeczowych Nr Drz I/351/13, poz. 1, zaś na podstawie art. 195 k.k.w. zarządza jego pozostawienie w aktach sprawy;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

B. W. mieszka w mieszkaniu przy ul. (...) we W..

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- zeznania świadka M. W. k. 51, k. 104,

W dniu 4 grudnia 2006 r. w mieszkaniu tym z powodu zaległości w opłatach zdemontowano licznik energii elektrycznej.

Dowód: - zeznania świadka D. Z. k. 19, k. 41

Po tym zdarzeniu B. W. w dalszym ciągu pobierała w sposób bezprawny energię elektryczną. Korzystała z podłączenia instalacji energetycznej swojego mieszkania do sieci energetycznej na klatce schodowej budynku z pominięciem układu pomiarowego (licznika). W mieszkaniu było oświetlenie elektryczne oraz podłączone sprzęty pobierające energię elektryczną, z których kobieta korzystała. Za każdym razem, gdy B. W. odłączano energię elektryczną doprowadzała ona do tego, aby tego samego dnia lub następnego była ona ponownie podłączona. Od początku 2010 r. B. W. korzystała z gazu pochodzącego z nielegalnego podłączenia.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- zeznania świadka M. W. k. 51, k. 104,

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 20 sierpnia 2012 r., sygnatura V K 1157/12 B. W. została skazana za to, iż w dniu 11 stycznia 2012 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) poprzez zwarcie na tablicy podlicznikowej przewodów wewnętrznej linii zasilającej z przewodami zasilającymi mieszkanie przy braku układu pomiarowo rozliczeniowego dokonała kradzieży energii elektrycznej, czynem swoim powodując straty w nieustalonej wysokości, na szkodę (...) SA Oddział we W., tj., za czyn z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. na karę ograniczenia wolności.

Dowód: - odpis wyroku SR dla Wrocławia Śródmieście V K 1157/12 z dnia

20.08.2012 r. k. 115,

W dniu 30 października 2012 r. podczas interwencji policyjnej stwierdzono w mieszkaniu przy ul. (...) we W. zajmowanym przez B. W. nielegalny pobór prądu i gazu. Stwierdzono, iż w miejscu odjętego wcześniej gazomierza jest spięcie z kształtek i rurek stalowych. Na tablicy podlicznikowej energii elektrycznej stwierdzono zwarcie przewodów wewnętrznej linii zasilającej z przewodami zasilającymi mieszkanie przy braku układu pomiarowo – rozliczeniowego. W mieszkaniu była podłączona kuchenka gazowa czteropalnikowa, do gniazdek sieciowych były podłączone sprawne i działające urządzenia w postaci sprzętu RTV i AGD oraz oświetlenie mieszkania. W okresie nielegalnego poboru gazu B. W. spowodowała straty w wysokości 1.648,50 zł

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- zeznania świadka M. K., k. 14,
- zeznania świadka D. Z. k. 19,
- protokoły kontroli k. 6,7

W dniu 16 grudnia 2012 r. podczas interwencji policyjnej ponownie stwierdzono w mieszkaniu przy ul. (...) we W. zajmowanym przez B. W. nielegalny pobór prądu. Stwierdzono, iż w miejscu odjętego wcześniej gazomierza jest spięcie z kształtek i rurek stalowych. Na tablicy podlicznikowej energii elektrycznej stwierdzono zwarcie przewodów wewnętrznej linii zasilającej z przewodami zasilającymi mieszkanie przy braku układu pomiarowo – rozliczeniowego. W mieszkaniu do gniazdek sieciowych były podłączone sprawne i działające urządzenia w postaci sprzętu RTV i AGD oraz oświetlenie mieszkania.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- zeznania świadka D. Z. k. 19, k. 41,
- protokół kontroli k. 34

W styczniu 2013 r. B. W. podrzuciła pod drzwi swojej sąsiadki M. W. list zawierający groźby pod adresem M. W., że zostanie zlikwidowana, że straci nogi, że poślizgnie się na schodach i połamie, że będzie wybuch gazu, że zdechnie. M. W. obawiała się spełnienia gróźb przez B. W., gdyż ta miała do niej żal o to, iż na skutek zawiadomienia przez M. W. Policji B. W. odebrano dziecko. Już przed tym incydem, od początku roku, B. W. tymi samymi słowami groziła M. W. słownie.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- zeznania świadka M. W. k. 51, k. 104,

W dniu 28 stycznia 2013 r. podczas interwencji policyjnej ponownie stwierdzono w mieszkaniu przy ul. (...) we W. zajmowanym przez B. W. nielegalny pobór prądu. Stwierdzono, iż w miejscu odjętego wcześniej gazomierza jest spięcie z kształtek i rurek stalowych. Na tablicy podlicznikowej energii elektrycznej stwierdzono zwarcie przewodów wewnętrznej linii zasilającej z przewodami zasilającymi mieszkanie przy braku układu pomiarowo – rozliczeniowego. W mieszkaniu do gniazdek sieciowych były podłączone sprawne i działające urządzenia w postaci sprzętu RTV i AGD oraz oświetlenie mieszkania.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- zeznania świadka M. P. (2) k. 57,

- zeznania świadka D. Z. k. 58,

- protokół kontroli k. 60,

B. W. starała się o licznik przedpłatowy jednak warunkiem zgody na jego zainstalowanie było uiszczenie dotychczasowego zadłużenia.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

B. W. jest rozwódką. Ma troje dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest szwaczką. Nie pracuje, nie jest zarejestrowana jako bezrobotna. Utrzymuje się z zasiłku z Mopsu w wysokości 250 zł miesięcznie. Była uprzednio karana sędownie za przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k.k. na karę ograniczenia wolności.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 65-67,

- dane o karalności, k. 109-110,
- akta SR dla Wrocławia – Śródmieście V K 1157/12,,

W toku postępowania przygotowawczego B. W. została poddana badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Biegli zgodnie stwierdzili, iż nie ujawnia obecnie objawów choroby psychicznej i nie była chora psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest upośledzona umysłowo. Wykluczyli także inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę poczytalności opiniowanej. Rozpoznali natomiast u B. W. zespół uzależnienia od alkoholu, co nie ma znaczenia dla oceny poczytalności. Biegli wskazali, iż podawane leczenie psychiatryczne nie ma znaczenia orzeczniczego w niniejszej sprawie. Opisane w zarzutach zachowanie nie było wynikiem zaburzeń chorobowych. Wskazali także, iż zachowania autoagresywne z 30 października 2012 r. nie było wynikiem takich chorobowych zaburzeń, tylko miało charakter demonstracyjny. Biegli stwierdzili, iż tempore criminis nie miała zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu i kierowania swoim postępowaniem - warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. nie zachodzą. Może brać udział w postępowaniu i stawać przed sądem.

Dowód: - opinie sądowo-psychiatryczna k. 93-97,

B. W. częściowo przyznała się do zarzucanych jej czynów. Przyznała się do czynów z art. 278 § 1 i 5 k.k., nie przyznała się natomiast do kierowania gróźb karalnych pod adresem M. W.. Wyjaśniła, iż jeśli chodzi o kradzież energii elektrycznej to instalacje przerobił jej mąż T. W. i ona tylko korzystała z przerobionej instalacji elektrycznej pomimo, iż wiedziała, że to przestępstwo. Wskazała, iż była starać się w elektrowni o licznik przedpłatowy, ale najpierw musi spłacić obecne zadłużenie. W zakresie zarzutu drugiego wskazała, iż instalację gazową przerobił około 3 lat temu P. P., a ona korzystała tylko z niego i kiedy został odłączony w październiku 2012 r. już nie podłączała go. W zakresie gróźb pod adresem M. W. zaprzeczyła aby podrzuciła jej kartkę z groźbami, zaś w okresie od 13 do 26 stycznia 2013 r. była u rodziców w O..

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń w zakresie stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonej, zeznaniach świadków, w szczególności M. W., M. K., D. Z., M. P. (2) oraz na protokołach kontroli, zabezpieczonym liście.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim przyznaje się ona do popełnienia zarzucanych jej czynów polegających na kradzieży prądu i gazu. W tym zakresie jej wyjaśnienia są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności zeznaniami świadków M. K., D. Z., M. P. (2) oraz protokołami kontroli. Nadto także świadek M. W. relacjonuje, iż oskarżona korzystała nielegalnie z prądu i gazu, wskazując, iż z mieszkania było słychać głośną muzykę i było czuć gaz. Świadek ten również wskazuje, iż po każdorazowym odcięciu prądu B. W. dążyła do bardzo szybkiego jego ponownego podłączenia, co znajduje także potwierdzenie w kolejnych protokołach kontroli. Sąd nie dokonywał ustaleń odnośnie tego kto dokonywał dla B. W. nielegalnych podłączeń, gdyż nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia, dlatego też zeznania świadków T. W. i P. P. nie były podstawą ustaleń faktycznych.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim kwestionowała ona to, iż miała grozić M. W.. W tym zakresie jej wyjaśnienia były rażąco sprzeczne z zeznaniami M. W.. Zeznania zaś tego świadka w ocenie Sądu należy uznać za wiarygodne, gdyż były spójne, logiczne i konsekwentne. Nadto znajdowały potwierdzenie w dokumencie w postaci listu zabezpieczonego w sprawie. Oceny zeznań świadka nie zmienia przy tym fakt, iż z opinii grafologicznej wynika, iż to nie oskarżona, go sporządziła, gdyż świadek nie twierdził, iż widział jak B. W. pisze list, a jedynie go podrzuca. Również fakt, iż świadek nie był w stanie określić, którego dokładnie dnia stycznia list został jej podrzucony przez oskarżoną nie może stanowić podstawy do obalania wiarygodności twierdzeń świadka.

W ocenie Sądu nie było również żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków M. K., D. Z., M. P. (2), gdyż były one spójne i logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach, w szczególności protokołach kontroli. Nadto świadkowie ci są dla oskarżonej osobami obcymi i brak jest podstaw do twierdzenia, aby mieli ją fałszywie obciążać.

W ocenie Sądu nie było żadnych podstaw do podważania wiarygodności pełnych i jasnych w swej treści opinii sądowo – psychiatrycznych oraz opinii grafologicznej, a także zgromadzonej dokumentacji, która znajduje potwierdzenie również w pozostałym materiale dowodowym, nadto nie była kwestionowana przez strony.

Ustaleń odnośnie osoby oskarżonej Sąd dokonał na podstawie wyjaśnień oskarżonej oraz znajdujących się w aktach danych o karalności.

W ocenie Sądu sprawstwo i wina oskarżonej w zakresie sprawstwa zarzucanych jej czynów nie budzą żadnych wątpliwości, z tym, że konieczna była pewna modyfikacja opisu zarzucanych czynów w zakresie ich czasookresu oraz wartości szkody.

Oskarżona po pierwsze swym zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. albowiem w warunkach czynu ciągłego w okresie od 12 stycznia 2012 r. do 28 stycznia 2013 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) poprzez zwarcie przewodów elektrycznych zasilających z przewodami obejściowymi, dokonała kradzieży energii elektrycznej, czym spowodowała straty w nieustalonej kwocie na szkodę (...) SA Oddział we W..

Przestępstwo zaboru energii, stypizowane w art. 278 § 5 k.k., polega na bezprawnym uzyskaniu dostępu do jej źródła i wykorzystywaniu jej z pominięciem przyjmowanego w stosunkach danego rodzaju sposobu jej uzyskiwania, np. z pominięciem urządzenia mierzącego ilość wykorzystanej energii oraz określającego wysokość opłaty za korzystanie. Przestępstwo określone w 278 § 5 jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci zużycowania energii, bez względu na wartość szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy występuje związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżonej (doprowadzeniem do nielegalnego przyłączenia i korzystaniem z energii) a skutkiem w postaci zawładnięcia (zaborem prądu). Sąd nie dokonywał ustalenia kto dla oskarżonej

faktycznie wykonywał nielegalne podłączenia, gdyż nie miało to znaczenia dla oceny prawnej czy faktycznej. Należy bowiem pamiętać, iż istota przestępstwa kradzieży energii elektrycznej polega na korzystaniu z tej energii z pominięciem przyjmowanego w stosunkach danego rodzaju sposobu uzyskania lub korzystania z energii. (...) sposoby uzyskania dostępu do źródła energii poprzedzające korzystanie z niej nie należą do znamion tego występkę, a zatem i brak osobistych czynności technicznych w celu uzyskania owego bezprawnego dostępu nie może powodować depenalizacji w tym zakresie (tak w szczególności Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 września 2012 r., sygnatura akt IV KK 167/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/2/2)

Podkreślić w tym miejscu należy, iż do znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 278 § 5 k.k. nie należy wartość energii, której zaboru dokonano, gdyż nie jest to tzw. przestępstwo przepoławione. Zawarte w art. 278 § 5 k.k. sformułowanie „Przepisy § 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio”, oznacza zastosowanie do wypadku kradzieży energii, wyłącznie znamion przestępstwa kradzieży i przewidzianych za to przestępstwo sankcji. Przepis art. 119 § 1 k.w., w którym przedmiot czynności wykonawczej określony został jako „cudza rzecz ruchoma”, nie ma zatem zastosowania do kradzieży energii (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 grudnia 2000 r., sygn. akt I KZP 43/2000, OSNKW 2001/1-2/4, Biul. SN 2000/12/12, Prok. I Pr. 2001/2/7, Wokanda 2001/4/15, podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2004 r. sygn. akt IV K 302/03, Prok. I Pr. 2004/7-8/2).

Podkreślić w tym miejscu należy, że faktem wręcz notoryjnym jest to, iż nie jest możliwe precyzyjne określenie ilości, a co za tym idzie wartości energii, której kradzieży dokonano. Precyzyjne określenie w konkretnym wypadku wartości „skradzionej” było wręcz niemożliwe, a ustaleń w tym zakresie można było dokonać tylko szacunkowo, uwzględniając takie okoliczności, jak okres nielegalnego korzystania z energii, ilość i rodzaj (moc) posiadanych i używanych przez sprawcę odbiorników energii itp. Obecna bardzo rozwinięta już technika nadal nie pozwala na niebudzące żadnych wątpliwości ustalenia w tym zakresie.

W rozumieniu prawa karnego, o czym wielokrotnie i jednoznacznie wypowiadał się Sąd Najwyższy, szkodą do której naprawienia sąd zobowiązuje sprawcę, jest równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie jest dopuszczalne przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu (tak w szczególności Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2002 r. sygn. akt II KKN 385/01, LEX nr 53028). Wskazana przez oskarżyciela publicznego w zarzucie wartość szkody nie ma zaś charakteru rzeczywistego. Jest ona powieleniem wysokości należności obliczonej przez pokrzywdzonego na podstawie taryfy wydanej na podstawie odpowiednich regulacji zawartych w prawie energetycznym. Należność w ten sposób obliczona przez pokrzywdzonego ma charakter swoistego ryczałtu, gdyż w sytuacji takiej jak w przedmiotowym stanie faktycznym nie ma możliwości obliczenia rzeczywistej ilości energii pobranej nielegalnie. Jednocześnie też taryfa zezwala na pobieranie w sytuacji nielegalnego poboru wielokrotności normalnych stawek opłat. Bez wątplenia jak to określił sam pokrzywdzony w protokole kontroli jest to „należność”, która prawdopodobnie skutecznie będzie mogła być dochodzona w procesie cywilnym. Ta „należność” nie jest jednak szkodą rzeczywistą, a tylko taka może być przedmiotem ustaleń w procesie karnym. Jednocześnie też podkreślić należy, iż takie ustalenie wysokości szkody stałoby w rażącej sprzeczności z treścią art. 5 § 2 k.p.k., zgodnie, z którym wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Nadto w obecnej sprawie próby wyliczenia rzeczywistej szkody nawet minimalnej byłyby bezcelowe nie tylko ze względu na fakt, iż nie ma to znaczenia dla kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu. Pokrzywdzony nie złożył również wniosku z art. 46 k.k., który obligowałby Sąd do nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody. W ocenie zaś Sadu nakładanie na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody po pierwsze nie jest konieczne, bo już wymierzona kara spełni cele wychowawcze stawiane przed karą. Po drugie pamiętać trzeba, iż oskarżona już jest zmuszona do wyrównania szkody i to tej w sensie cywilnym, gdyż w przeciwnym razie nie będzie mogła korzystać z prądu, jak bowiem wynika z wyjaśnień oskarżonej, warunkiem założenia licznika jest uregulowanie wszelkich zaległości. Pokrzywdzony zaś może dochodzić swych należności w procesie cywilnym.

Uwzględniając powyższe Sąd zmienił opis czynu sformułowany przez oskarżyciela i przyjął, iż oskarżona dokonała zaboru energii o nieustalonej wartości. Nadto wobec faktu, iż oskarżona została prawomocnie skazana za kradzież energii elektrycznej w tym samym lokalu w dniu 11 stycznia 2012 r. (k. 115), koniecznym było również dokonanie modyfikacji czasookresu zarzucanego czynu. I przyjęcie, iż oskarżona dopuściła się go w okresie od 12 stycznia 2012

r. do 28 stycznia 2013 r., a nie jak chciał oskarżyciel publiczny od listopada 2011 r. do 28 stycznia 2013 r. Jak wynika bowiem z zeznań m.in. świadka M. W. oskarżona każdorazowo po odłączeniu jej prądu już kolejnego dnia znów korzystała z niego nielegalnie.

Nadto Sąd przyjął, iż są spełnione przesłanki do zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 12 k.k., gdyż oskarżona działała w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem. Przepis ten stwarza podstawę do uznania wielości zachowań oskarżonego za jednorazową realizację znamion czynu zabronionego i w konsekwencji przyjęcie, że sprawca wieloma zachowaniami popełniła tylko jeden czyn zabroniony. Oskarżona zaś przez dłuższy okres korzystała z nielegalnie podłączonej energii elektrycznej, nadto pomimo kilkukrotnego w opisywanym okresie demontowania nielegalnej instalacji podczas kontroli, doprowadzała każdorazowo do ponownego nielegalnego podłączenia. W tym zakresie dokonano modyfikacji kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej w punkcie I aktu oskarżenia poprzez uzupełnienie jej o art. 12 k.k., o czym stosownie do treści art. 399 § 1 k.p.k. Sąd uprzedził w toku rozprawy głównej.

Oskarżona dopuściła się również czynu z art. 278 § 1 k.k. albowiem w okresie od stycznia 2010 r. do 30 października 2012 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) poprzez spięcie instalacji gazowej za pomocą kształtek stalowych w miejscu montażu gazomierza, dokonała kradzieży paliwa gazowego, czym spowodowała straty w kwocie nie mniejszej niż 1.648,50 zł na szkodę (...) Spółki (...). Także w zakresie tego czynu koniecznym było dokonanie modyfikacji jego opisu w zakresie jego czasookresu. Ustalając początek tego okresu organy postępowania dysponowały tylko i wyłącznie wyjaśnieniami oskarżonej, która stwierdziła w dniu 29 stycznia 2013 r. (k. 67), iż instalacja gazowa, z której korzystała była przerobiona około 3 lat temu. Brak było zatem podstaw do ustaleń, iż krađa gaz już od stycznia 2008 r. jak to wskazano w akcie oskarżenia.

Przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. dopuszcza się ten kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Należy przy tym zaznaczyć, iż gaz ziemny nie jest energią, o której mowa w art. 278 § 5 k.k., ale "cudzą rzeczą ruchomą", w rozumieniu § 1 art. 278 k.k. (tak w szczególności Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 lutego 2008 r., sygnatura akt V KK 397/07, OSNKW 2008/8/60).

B. W. dopuściła się również czynu z art. 190 § 1 k.k., gdyż **u** styczniu 2013 r. we W. groziła pozbawieniem życia M. W., wzbudzając u niej uzasadnioną obawę spełnienia gróźb. Także w tym przypadku Sąd dokonał modyfikacji czasookresu w stosunku do opisu zawartego w akcie oskarżenia, gdyż w zgromadzonym materiale dowodowym brak było podstaw do pewnych ustaleń, iż przedmiotowy czyn miał mieć miejsce dokładnie w dniu 14 stycznia. Sama pokrzywdzona zawiadamiając o przestępstwie stwierdza, iż miało to miejsce około 14 stycznia.

Przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. dopuszcza się ten kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli gróźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

Przedmiotem ochrony jest tu wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki.

W art. 190 k.k. mowa o gróźbie polegającej na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, która wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

Nie jest konieczne, aby grożący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania gróźby. Wystarczy, że treść gróźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią gróźby (zob. K. Daszkiewicz-Paluszyńska, Groźba w polskim prawie karnym, Warszawa 1958, s. 74, a także wyrok SA w Lublinie z 30 stycznia 2001 r., II AKa 8/2001, OSA 2001, z. 12, poz. 88).

Groźenie popełnieniem przestępstwa jest tylko wówczas karalne, gdy gróźba ta wzbudza w zagrożonym obawę jej spełnienia i obawa ta jest uzasadniona.

Ocena, czy groźba istotnie wzbudziła w pokrzywdzonym obawę, opiera się, poza jego wiarygodnymi informacjami o doznaniach własnych, na obserwowanych przez innych symptomach zagrożenia w jego zachowaniu. Niebezpieczeństwo realizacji groźby nie musi obiektywnie istnieć. Obiektywna musi być tylko groźba. Groźący może być obiektywnie niebezpieczny, a mimo to zagrożony może się nie bać jego groźby. I odwrotnie – może posiadać nieposzlakowaną opinię, a mimo to wzbudzać w zagrożonym obawę (L. Peiper, Komentarz ..., s. 508).

Wystarczającym jest by groźba wzbudzała u zagrożonego obawę jej wykonania. O subiektywnym odczuciu decydują właściwości osoby zagrożonej i stan, do jakiego doprowadziła ją groźba

W przedmiotowym stanie faktycznym groźby sformułowane przez oskarżoną niewątpliwie wypełniły powyższe warunki. Należy bowiem zważyć na okoliczności ich wypowiedzienia: oskarżona i pokrzywdzona były sąsiadkami, na skutek interwencji pokrzywdzonej oskarżonej odebrano dziecko. Nadto treść gróźb dotyczyła miejsca zamieszkania pokrzywdzonej miała się ona po ciemku potknąć na schodach, miało dojść do wybuchu gazu, który nota bene pokrzywdzona nielegalnie miała podłączony do mieszkania, wskazuje to, iż dobro w postaci wolności od strachu – będące przedmiotem ochrony w przypadku przestępstwa z art. 190 k.k. zostało naruszone.

Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżoną, wyrażającą się przede wszystkim w świadomym zamachu na cudze mienie, oskarżona, bowiem zdawała sobie niewątpliwie sprawę z tego, iż jej działanie jest niezgodne z prawem, gdyż była już uprzednio karana za czyn z art. 278 § 5 k.k. Nadto oskarżona naruszyła również sferę wolności osobistej swej sąsiadki – grożąc jej poprzez co naruszyła jej prawo do wolności od strachu.

Okoliczności łagodzących Sąd dopatrywał się w tym, iż oskarżona przyznała się do winy w zakresie pierwszych dwóch czynów. Sąd miał także na uwadze fakt, iż jak wynika z materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie, w szczególności opinii sądowo – psychiatrycznej oskarżona jest osobą zagubioną, która w celu zwrócenia na siebie uwagi podejmuje próby mające wyglądać na samobójcze.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 k.k., bacząc by jej wymiar nie przekraczała stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu.

Sąd oceniał także postawę oskarżonej, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. W tej mierze Sąd uwzględnił stopień rozwoju psychospołecznego oskarżonej, jej warunki materialne, rodzinne i zdrowotne. W tym zakresie Sąd przede wszystkim brał pod uwagę fakt, iż oskarżona nie do końca radzi sobie z własnym życiem, nie ma pracy, odebrano jej prawo do wykonywania władzy rodzicielskiej nad dziećmi.

Sąd wziął pod uwagę granice ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn z art. 278 § 5 k.k. Przepis ten odwołując się do § 1 art. 278 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Regulacja zawarta w art. 58 § 3 k.k. przewiduje, iż jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności, w szczególności, jeżeli orzeka równocześnie środek karny. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą jednocześnie przesłanki negatywne zastosowania powyższej regulacji przewidziane w art. 58 § 4 k.k.

W przypadku czynu z art. 190 § 1 k.k. ustawodawca przewidział ustawowe zagrożenie alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Przy wyborze rodzaju kary Sąd kierował się ukonstytuowaną w art. 58 k.k. zasadą prymatu kar wolnościowych. Zasada ta znajduje także odzwierciedlenie w sposobie ukształtowania katalogu kar wymienionych w art. 32 k.k., na jego pierwszej i drugiej pozycji wymienione są kary: grzywny i ograniczenia wolności. W uzasadnieniu projektu

obecnie obowiązującego kodeksu karnego wprost wskazano, iż ich ułożenie według stopnia ich dolegliwości tj. od kary najłagodniejszej do najsurowszej: „wskazywać ma sędziemu na ustawowe priorytety w wyborze rodzaju kary”.

Wskazana wyżej zasada jest realizacją konstytucyjnej zasady proporcjonalności i dyrektywy wyboru najłagodniejszego środka spośród możliwych do orzeczenia kar i środków karnych o charakterze wolnościowym zapisanej w art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej.

Kara ograniczenia wolności uznawana jest za alternatywę dla krótkoterminowej kary pozbawienia wolności lub trudnej do spłacenia grzywny. Sankcja ta zawiera w sobie wszystkie elementy kary, a więc spełnia cel retributywny (nieodpłatna praca, zakaz zmiany miejsca stałego pobytu bez zgody sądu) oraz cele prewencyjne (efekt edukacyjny pracy, praca na cele charytatywne, integracja przestępcy ze społeczeństwem i społeczeństwa z przestępcą) - a pozbawiona jest wad kary pozbawienia wolności (kontakt sprawcy ze środowiskiem więziennym, jego podkultura, brak stygmatyzacji bycia więźniem i często związany z tym efekt odrzucenia tak w środowisku zawodowym, jak i rodzinnym).

Edukacyjne oddziaływanie pracy w ramach kary ograniczenia wolności ma zdaniem Sądu możliwość wychowawczego wpłynięcia na oskarżoną, wyrabiając u oskarżonej nawyk pracy i szacunek dla niej. Spełni także cele kary ograniczenia wolności wskazane w 53 § 1 k.k.w. wzbudzi w oskarżonej wolę kształtowania społecznie pożądanых postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego.

Kara ograniczenia wolności winna być również postrzegana jako kara alternatywna dla grzywny, która to kara bardzo często w stosunku do osób niezamożnych oznacza albo dalsze zubożenie rodziny lub innych osób pozostających na utrzymaniu skazanego. W przedmiotowej sprawie także ta okoliczność ma znaczenie, gdyż oskarżona uzyskuje jedynie niewielkie zasilek z MOPS, nadto ciężą na niej zaległości finansowe względem pokrzywdzonych.

Nadto kara ograniczenia wolności daje możliwość bardzo elastycznego reagowania przez Sąd w zależności od postawy skazanego i jego wywiązywania się z obowiązków wynikających z orzeczonej względem niego kary. Regulacje zawarte w kodeksie karnym wykonawczym pozwalają w szczególności na zmianę formy wykonywania pracy (art. 63a k.k.w.), a nadto w przypadku uchylania się przez skazanego od odbywania kary ograniczenia wolności Sąd ma możliwość jej zamiany na zastępczą karę grzywny lub nawet pozbawienia wolności.

Wszystkie powyższe okoliczności w połączeniu z tym, iż obecnie nie ma żadnych problemów z efektywnym wykonywaniem kary ograniczenia wolności, z uwagi na duże zainteresowanie podmiotów, na których rzecz praca w ramach tej kary może być wykonywana. Nadto z uwagi na to, iż w jej wykonywaniu uczestniczą kuratorzy sądowi i specjalnie powołana w tym celu fundacja, kara ta umożliwi bardzo wszechstronne wpływanie na skazanych. Dlatego też Sąd uznał, iż najlepiej cele stawiane przed karą spełni w przedmiotowej sprawie właśnie kara ograniczenia wolności. Nadto kara w postaci pracy na cele społeczne wymierzona za przestępstwo przeciwko mieniu wywoła także pozytywne skutki społeczne w postaci kształtowania społecznie pożądanых postaw i odstraszania od popełniania przestępstw w ogóle, a w szczególności tych skierowanych przeciwko mieniu.

Dlatego też na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej za czyn I karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, za czyn II karę 6 miesięcy ograniczenia wolności. Na podstawie art. 190 § 1 k.k. za czyn III karę 4 miesięcy ograniczenia wolności. Sąd orzekł też karę łączną w wymiarze 12 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżoną do świadczenia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej, a kara w wyższym wymiarze byłaby - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych

inkryminowanego czynu – karą zbyt surową o charakterze stricte odwetowym. Wymierzona oskarżonej kara odpowiada nie tylko stopniowi jej winy, ale realizuje też w stosunku do niej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary ograniczenia wolności ma, bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonej czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności (zatrzymania) oskarżonej od dnia 28 stycznia 2013 roku do dnia 29 stycznia 2013 roku.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego z wykazu dowodów rzeczowych Nr Drz I/351/13, poz. 1, zaś na podstawie art. 195 k.k.w. zarządza jego pozostawienie w aktach sprawy.

Orzeczenie o kosztach ma swoją podstawę w art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania i nie wymierzył jej opłaty, uznając iż ich uiszczenie byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe ze względu na trudną sytuację majątkową.